

[„Dostačování“ v pojetí Jiřího Němce]
Ladislav Hejdánek

This is a part of the original document:

[1980](#)

jedná se o část původního dokumentu:

[1980](#)

- ◆ myšlenkový deník – záznam, česky, vznik: 20. 2. 1980
- ◆ philosophical diary – record, Czech, origin: 20. 2. 1980

[„Dostačování“ v pojetí Jiřího Němce]

800220-1

Jiří Němec ve své druhé přednášce uplatnil rozsáhlou měrou pojem „dostačování“. Náhlý konec však učinil v případě celku lidského života. Je však zřejmé, že i tady je možno se tázat, zda člověk (konkrétní) dostačuje svými znalostmi nějaké řeči nebo technickými vědomostmi z nějakého oboru, ale také zda lidsky dostačuje velkým úkolům a posláním, které mu je svěřeno. A to vše poukazuje dál nejenom v tom smyslu, který by nutně a po všech stranách byl a musel být lidsky podmíněn, tj. že by ono poslání a vůbec lidské perspektivy byly vztaženy k člověku jako subjektu, a tedy chápány jako subjektivní rozvrh v podstatě lidský. Taková optika by totiž byla jenom projevem onoho způsobu lidského myšlení a vůbec lidské životní orientace, která je příznačná pro ztrátu smyslu pro bytí, pro samostatné svébytné skutečnosti, jež nejsou redukovány na pouhé věci či předměty. Konkrétně představuje takový předpoklad (totiž že každá posuzování dostatečnosti je vposledu založeno subjektivně – nebo alespoň subjektivně, pokud bychom opustili fenomenologické zásady) skrytý předsudek (jako takový nejen nezdůvodněný, ale vůbec neuvědoměný a tedy nekontrolovaný), že člověk je uzavřen do svého subjektivního (a subjektivního) světa, jehož hranice nemůže nikdy překročit. To je pochybné nejenom antropologicky, ale znemožňuje to pochopit vazbu člověka na pravdu, určenost lidské bytosti pravdou, kterou nemá a plně nezná, ale vůči níž je otevřena. Zkrátka takový přístup sám sobě klade nepřekročitelnou překážku k pochopení skutečnosti lidského života, totiž skutečnosti anebo alespoň možnosti tzv. ek-stase (ve smyslu vykročení ze sebe a odevzdanosti samotné pravdě). Neboť tam, kde je platnost pravdy a její závaznost pojata jako primární a na člověku původně nezávislá výzva k následování a k uplatnění toho, co se jako pravda člověku ohlašuje a co jej oslovuje, tam je vždy součástí lidského odpovídání (lidské odpovědnosti) otázka, kterou si člověk neklade ze své vůle, ale do níž vstupuje, aby ne sám sebe zvažil, ale aby byl zvažován, poměřen, zda právě dostačuje výzvě a ergo posláním, jímž je pověřen.

(krouž. blok, č. 80-013; Praha, 800220-1.)

800220